

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 r.,

sprawy **A. S.**

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 17 grudnia 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 12 lipca 2013 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. S. wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 12 lipca 2013 r., sygn. akt [...] został skazany za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł. Wyrokiem tym rozstrzygnięto także o zaliczeniu na poczet orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia w sprawie oraz o kosztach sądowych.

Na skutek apelacji wywiezionej od orzeczenia Sądu I instancji przez obrońcę **A. S.**, Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt

[...], utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu II instancji kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając mająca wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. polegająca na wszechstronnym wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, zasady obiektywizmu i domniemania niewinności; na podstawie art. 526 § 1 k.p.k., art. 523 § 1 k.p.k. i art. 438 ust. 3 k.p.k. mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w sporządzonej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała oddaleniu w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k.

Już na wstępie niniejszych rozważań zauważyć należy, że podnoszone w skardze zarzuty, nie posiadają waloru kasacyjnego. Z tych też powodów, w części wstępnej niniejszego uzasadnienia, ograniczono się do wskazania prawnej podstawy ich wniesienia z pominięciem przytoczenia uzasadniającej je argumentacji.

Kontynuując dostrzec należy, iż zgłoszone przez skarżącego zarzuty, dotyczą reguł rządzących postępowaniem pierwszoinstancyjnym, których naruszenia w żadnym razie dopuścić się nie mógł Sąd odwoławczy. Sąd Okręgowy utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Rejonowego uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Tak więc, Sąd ten nie przeprowadzał własnego postępowania dowodowego i nie czynił własnych ustaleń faktycznych. Poparł w tym zakresie ustalenia Sądu I instancji i w sposób przekonywający uzasadnił swoje stanowisko.

Sformułowane zaś przez skarżącego zarzuty, które *de facto* godzą w rozstrzygnięcie Sądu *meriti*, zdradzają cel wniesionej kasacji, sprowadzający się w rzeczy samej do wywołania przed Sądem Najwyższym ponownej kontroli wyroku

Sądu Rejonowego. W ten sposób miałyby nastąpić niejako „trzecioinstancyjna” kontrola w zakresie przeprowadzonej oceny dowodów i wysnutych ustaleń, które legły u podstaw skazania A. S. za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Tego typu praktyki nie tylko w sposób niedopuszczalny pomijają wynikające z art. 523 § 1 k.p.k. podstawy wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, ponadto były już wielokrotnie omawiane i negowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Odnosząc się do tak sformułowanych zarzutów wskazać jedynie wypada, że Sąd Okręgowy w toku kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu I instancji dowiódł, iż orzeczenie tego Sądu jest wolne od wad faktycznych i prawnych. Postępowanie w sprawie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, w jego toku rozważono wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy, poczyniono właściwe ustalenia faktyczne, z których wyciągnięto słuszne wnioski, w sposób logiczny i rzeczowy uargumentowane (str. 2 i n. uzasadnienia). Przedstawiony przez Sąd Rejonowy sposób dochodzenia do prawdy materialnej był prawidłowy i z tego powodu podlegał ochronie art. 7 k.p.k.

Z uzasadnienia Sądu odwoławczego bezspornie wynika, że przedmiotem kontroli objęto także płaszczyznę ustaleń faktycznych, przez co w konsekwencji i właściwość przeprowadzonej oceny poszczególnych dowodów, w tym także - uznanych za wartościowy dowód – zeznań Z. N., S. P. i P. B. W toku czynności kontrolnych nie dopatrzonego się nieprawidłowości z tym związanych i podzielono, że wyciągnięte wnioski o sprawstwie A. S. nie budzą najmniejszych zastrzeżeń i wątpliwości. Nie umknęły uwadze Sądu II instancji rozbieżności pomiędzy depozycjami poszczególnych świadków, którym poświęcił miejsce na str. 3-5 uzasadnienia. Owe nieścisłości nie dyskredytowały – jak pragnie tego dowieść skarżący- wartości tychże zeznań. Sąd odwoławczy w sposób przekonujący uzasadnił swe stanowisko, torpedując twierdzenia i zarzuty obrońcy, czterema kluczowymi argumentami. Wszelkie próby obrońcy podważenia zeznań wspomnianych świadków uznać należało za nieudolne. Nietrafny okazał się także argument o potrzebie konfrontacji ww. świadków. Sąd II instancji na str. 5-6 odniósł się i do tego zgłoszenia wyjaśniając powody jego odrzucenia.

Kontroli poddano także ilości przypisanych skazanemu środków odurzających uznając, iż są to wartości odpowiadające przypisanej A. S. kwalifikacji prawnej czynu.

Na zakończenie wskazać należy, iż dokonana przez Sąd odwoławczy kontrola orzeczenia Sądu Rejonowego była wszechstronna i spełniająca kryteria rzetelnej. Zauważono i rozpoznano wszystkie zarzuty zgłoszone w apelacji, przedstawiając na kartach pisemnych motywów wyroku przekonującą argumentację. Zarzuty kasacyjne będące w istocie polemiką z ustaleniami faktycznymi nie były w stanie skutecznie tej oceny podważyć.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia przepisów zarzuconych w skardze skutkiem czego należało **oddalić kasację** obrońcy skazanego, **uznając ją za oczywiście bezzasadną**.